

# KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom  
„Koroški Slovenec“,  
Wien V., Margaretenplatz 7.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:  
Žinkovský Josip, Wien  
V., Margaretenplatz 7.

List

za politiko, gospodarstvo  
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrtletno: K 200.—

Za Jugoslavijo

celoletno: 24 Din.

polletno: 12 „

četrtletno: 6 „

Leto II.

Dunaj, 15. marca 1922.

Št. 11.

## Našim izobraževalnim društvom.

Po glasovanju smo prišli koroški Slovenci v položaj, da moramo sami skrbeti za svojo izobrazbo. Nemci bi nas najraje popihnil iz površja zemlje. Zato nam ne dajo niti navadnih ljudskih šol. Toda koroški Slovenci hočemo živeti in sicer življenje izobraženega naroda. Izobraževalna društva naj nam nadomestijo šole. Zato pa je naša dolžnost, da vzbudimo že vsa obstoječa društva k novemu življenju. Kjer pa še društev ni, jih morajo na novo ustanoviti. Vsaka župnija mora imeti svoje izobraževalno društvo.

Mi se moramo zavedati, da smo mi tisti činitelj, ki sedaj polaga temeljni kamen izobrazbi naše mladine. Ako mi sedaj ničesar ne storimo, mladi rod lahko kaže enkrat s prstom na nas, češ: Kako lahko bi bili le ti takrat nekaj storili, pa niso ničesar delali. Zato pa naj nihče ne reče: „Z ustanovitvijo novih društev ne pojde,“ ker so nam nemčurji preveč sovražni. Odkrito rečeno, ta strahopetnost je neupravičena. Strah pred nemčurji si delamo mi sami. Saj ni treba delati z velikim hriscem. Par zavednih fantov in mož se zbere na kršč. soc. zvezo, da jim preskrbi pravila. Pet izvodov pravil pošljejo na deželno vlado, eden se podpiše kot ustanovitelj in predlagatelj pravil. Pravila so za vsa izobraževalna društva enaka.

Ko deželna vlada pravila potrdi, povabi ustanovitelj več zavednih Slovencev in Slovenk. Upisanih mora biti vsaj 20 članov in društvo je ustanovljeno. Ako ne gre drugače, se ustanovni shod lahko skliče po § 2.

Naša izobraževalna društva bodo igrala v boju za obstoj koroških Slovencev zelo važno vlogo. Namen naših društev ni, samo prirejati igre in shode; ampak veliko večjega pomena je mirno in smotreno delo.

Glavno izobraževalno delo vršijo knjižnice, torej čitanje. Ljudje najraje berejo knjige z lepimi povesti. Takih knjig pa ni vselej zadosti, zato je neobhodno potrebno, da si odbori naših društev stavijo nalogo, kolikor mogoče gledati na to, da vsaka slovenska družina naroči „Koroškega Slovenca“.

Da pa morejo odbori naših društev uspešno delovati, je potrebno, da si vse podrobno delo porazdelijo. Tako urejen aparat imajo vse resne organizacije. Poleg glavnega odbora morajo biti izvoljeni tudi zaupniki, najmanj iz vsake vasi eden, toda boljše več. Glavno delo v društvih vršita predsednik in blagajničar. Ker pa blagajničar ne more pobirati članarine od osebe do osebe, ljudje pa tudi ne izpolnijo vselej svoje dolžnosti, da bi poravnali članarino, je potrebno, da postavi odbor za vsako vas primerno število zaupnikov in njim odkaže njih delokrog. Glavno delo teh zaupnikov je, da gredo v vsako slovensko družino, jo naprosijo, da pristopi kot član k izobraževalnemu društvu. Zaupniki poberejo tudi članarino in jo izročijo glavnemu blagajničarju. Ob enem tudi naprosijo vsako družino, da naroči „Koroškega Slovenca“. Zaupniki poberejo naročnino, zapišejo natančni naslov in oddajo naročnino glavnemu blagajničarju, kateri naj potem zanesljivo odpošle naročnino z natančnimi naslovi na Upravništvo „Kor. Slovenca“. Potrebno je, da blagajničar napravi seznam vseh naročnikov, katere on oskrbuje. Potrebno je, da si odbor naših društev priskrbi tudi poštnih položnic „Koroškega Slovenca“, da jih imajo vedno na razpolago. Iz lastne skušnjave vem, da bi mnogi ljudje zelo radi brali časopis, pa si lista ne znajo naročiti, ali pa ne gredo radi na pošto. Zato pa naj si stavi vsak odbor za glavno nalogo, da gre takim ljudem pri naročitvi lista na roko. Posebno moramo gledati, da pride list v one družine, kjer je več otrok. Pa tudi nemško mislečih Slovencev ne smemo prezreti; med njimi je mnogo dobro-

mislečih ljudi, kateri bodo gotovo dostopni in list naročili.

Ako delamo potem načrtu, vršijo naša društva v resnici veliko kulturno delo. Kajti česar ne doseže beseda, doseže list, ki vedno leži na mizi in vas vabi, da ga beremo. Pa še nekaj zelo važnega je, na kar naj odbor gleda, in to je zidava narodnega doma. Naše geslo mora biti: vsaka župnija mora imeti svoj narodni dom, toda narodni dom brez gostilne. Po mojem mnenju naj bi bil narodni dom postavljen tako-le: velika dvorana z vzdanim odrom, za odrom pa soba za garderobo. Sprejdi naj je večja soba za seje in sestanke. Ob enem naj bi imel narodni dom tudi primerno stanovanje za eno pošteno družino, katera bi oskrbovala narodni dom. Nikakor pa ne sme biti v narodnem domu gostilne, ker naš namen mora biti borba proti alkoholu. Da se narodni domi ne dajo postaviti čez noč, je umevno. Toda te misli ne smemo izgubiti izpred oči. Da pa odbori naših društev ne bodo osamljeni in delali brez načrta, je dolžnost kršč. soc. zveze, da gre našim društvom z nasveti in drugimi sredstvi na roko. Posebno naj poskrbi našim društvom knjižnice za igre.

Napisal sem nekaj nasvetov, in podal načrte, po katerih naj naša društva delujejo. Ako delajo odbori po tem nasvetu, dosežemo lepe uspehe. Pa še nekaj, vse nasvete, katere „Koroški Slovenec“ daje našim društvom, naj jih odbori izrežejo in spravijo v društveni arhiv.  
Delavec.

## Nov dokaz!

Na slovenskem Koroškem vladajo še vedno ulica, Heimatdienst ni Metnicovi romarji. Celovski okrajni glavar Rainer, ki je znan že iz stare Avstrije kot eden najstrupenejših sovražnikov Slovencev, stoji popolnoma v službi teh novih in najnovejših „oblasti“, ki

## PODLISTEK

### Iz ruskega vjetništva.

(Skice s poti domu. Piše Florijanov.)  
(Konec.)

Odšel sem po časi za njimi iz parka in se vrnil v vagone. Proti jutru smo se odpeljali proti Petrogradu, kamor smo po skoro dvanedevni vožnji srečno dospeli.

Petrograd, središče svetovne federacije III. internacionale. Nastavili so nas v prostorih velikanske bivše Putilove tovarne za topove. Tam so nas razdelili po narodnostih in po državah. Bil sem prideljen kot avstrijski državljani avstrijski skupini, edini Slovenec. Nas Avstrijce so prepeljali iz Putilovih prostorov v poslopje „Deutsches Heim“, last nemške države. Tu je nekako zavetišče za nemške vojne in civilne ujetnike. Podjetje je pod izborno upravo. Tako glede hrane kakor snage in postrežbe je vzorno. Pač krasen vzgled za Ruse in vse druge narode, kako vestno in dobro organizirano znajo voditi Nemci svoja podjetja! Bili smo tam, mislim, 4 dni in se vsi zelo dobro počutili. Vsa čast Nemčiji v tem oziru!

Nato so nas sprejeli mali nemški parnik „Adler“ in še tisto noč smo odjadrili iz Petrograda proti nemški obali.

Baltiško morje sicer navadno zelo mirno je bilo silno razburkano, posebno ko smo se vozili mimo Rige, je divjal silen vihar. Naša ladja se je začela močno zibati. Posledica tega je bila, da so naši želodci začeli vračati poslednje stavke ruske hrane. V krasni, mirni tretji noči smo pristali v nemškem pristanišču Svinemünde. Par dni so nas djali v karanteno radi bolezn. Potem pa smo se z vlakom odpeljali proti notranji Nemčiji.

Zelo se mi je dopadlo v Nemčijo to, da ves narod, mirljivo kot čebelice dela in se trudi za zopetno vzpostavitev Nemčije in za njeno blagostanje.

Hitro smo prevozili Nemčijo, dospeli v Linc in od tam po kratkem zadržku zopet dalje proti Koroški.

Kako radost sem čutil v svojem srcu, ko sem se vozil iz Beljaka proti svojemu domu v krasni Rož! Po dolgih 7 letih zopet doma. Domovina, ti si kakor zdravje. Še le, kadar te človek izgubi, se zave, kaj je izgubil. In ti moj Rož, venčan z vrhovi Karavank in prepasan s srebrnim pasom Drave, o ti moj Rož pozdravljen tisočkrat. Nikjer ni kraja lepšega od Roža nam slovenskega.

Dospevši v Podrožčico, sem se slučajno ozrl na napis. A kaj to? „Rosenbach.“ Samo

nemški napis! Pred vojsko je bil tudi slovenski. Mar so Slovenci tukaj že izumrli, ali se izselili? „Žalost je, žalost v srce šla...“ Slovenci na Koroškem, v svobodni republiki, imajo še manj pravic kakor prej v stari Avstriji!

Po žurnem čakanju me je hlapon odpeljal dalje proti Podgorjam in Bistrici v R. Povsod samo nemški postajni napisi. Od svojih sopotnikov nemčurjev sem prvokrat slišal udrihati čez „čuše“. Nisem vedel, koga s tem mislijo: Še le doma so mi rešili uganko „čuš“.

V teh dolgih letih, ki sem jih preživel v tujini, sem prišel v dotiko z različnimi narodi. Evropejci in Azijati, toda pri nobenem nisem našel takih brezznačajnih, tako malo narodno zavednih ljudi kakor so med nami, koroškimi Slovenci, ljudi, ki plujejo v svojo lastno skledo, sramotijo svoj lastni narod. Imel sem priliko opazovati poldivje Baškire, Kirgize, Tatare in druga kavkaška plemena, toda vsi ti ljubijo svoj narod, svoj jezik nad vse. Še le nemška kultura je morala priti, naše brate za silo obližati, da delajo to, česar ne delajo azijski barbari — sramote in zaničujejo lastno mamo in njen jezik.

se držijo Metnicovih osnovnih nauk: Gewalt vor Recht! Tudi to dobro vemo, da se celovški okrajni glavar ne čuti vezanega na državne in deželne postavbe ter odredbe višjih oblasti, marveč hoče pokazati, da se da tudi v republiki vladati proti volji ljudstva, kakor je vladal pred in med vojno v senci c. k. bajeonetov s pomočjo „Volksrata“. Evo nov dokaz!

Tamburaško in izobraževalno društvo „Sloga“ v Podravljah je zaprosilo okrajno glavarstvo v Celovcu za dovoljenje, da bi smelo umrizoriti na pustni torek v Škofičah dve šaloigri. Torej skroma zahteva, ki bi morala biti več ali manj samo formalna prošnja. Društvenemu zastopniku, ki je bil oddal prošnjo osebno pri okrajnem glavarstvu v Celovcu, se je obljubilo, da dobi dovoljenje pravčasno dostavljeno. Mesto tega pa je dospela v par dneh naslednja rešitev, ki jo objavljamo v celoti, da spozna vsa javnost, kako hoče celovški okrajni glavar s silo zatreti, celo nedolžne slovenske prireditve — ki so ostale edino razvedrilo koroških Slovencev — samo da vstreže Heimatdientu in Metnicovim zahtevam. Odlok se glasi:

Zl. 4475

An

den slovenischen Bildungs- und Unterhaltungsverein „Sloga“

in

Föderlach

zu Händen des Herrn Reichmann in Lind ob Velken Nr. 20.

Die Bezirkshauptmannschaft findet Ihnen die mit Ansuchen vom 23./2. 1922 erbetene Bewilligung zur Ausführung der slovenischen Theaterstücke „Polvina, polvode“ und „Trije Tički“ mit nachfolgender Unterhaltung am Dienstag den 28./2. 1922 (n. m.) im Hause des Herrn Johann Schaller (vlg. Kristof in Schiefing im Grunde der Verordnung vom 19./5. 1922 L.-G.-Bl. Nr. 21 nicht zu erteilen, da derartige Veranstaltungen in zweisprachigen Gebieten durch nicht ortsanässige Vereine geeignet sind, bei der Bevölkerung Unzufriedenheit und Unstimmigkeit hervorzurufen und nachteilige Folgen nach sich ziehen.

So war eine ähnliche Veranstaltung des slovenischen Bildungsvereines St. Jakob i. R. am 23./10. 1921 in Suetschach von üblen Folgen (Raufhandel) begleitet und hat den nationalen Frieden gestört.

Um den Anlass zur Wiederholung solcher Vorfälle zu vermeiden, musste die erbetene Veranstaltung untersagt werden.

Ueberdies ist das Ansuchen nicht — wie es Punkt 2 der zitierten Verordnung vorschreibt — 8 Tage vor der Veranstaltung, daher verspätet eingebracht worden, wodurch die rechtzeitige Durchführung von Erhebungen unmöglich gemacht wurde.

Endlich ist noch fraglich, ob die dortigen Vereinsstatuten die Erstreckung der Vereinstätigkeit auch ausserhalb der Gemeinde, in welcher der Verein seinen Sitz hat vorsehen, was, weil die Statuten hieramts nicht bekannt sind, nicht festgestellt werden kann.

Hiegegen steht die binnen 14 Tagen von dem der Zustellung nachfolgenden Tage an gerechnet, hieramts einzubringende Berufung an die Landesregierung offen.

Zwei Stempelmarken im Werte von zusammen 15 Kronen folgen ambei zurück.

Bezirkshauptmannschaft Klagenfurt, am 23. Februar 1922.

Der Bezirkshauptmann:

Rainer m. p.

K temu odloku, ki je preje politikujoča razprava, kakor pa „uradna“ rešitev, moramo pripomniti sledeče: 1. Škofiče nikakor ne spadajo k dvojezičnemu ozemlju, marveč je jezikovno skoraj popolnoma slovenska občina, ki je oddala pri plebiscitu polovico glasov za Jugoslavijo. 2. Ne zahtevamo slovenskih prireditev za Nemce in nemčurje, marveč za naše Slovence, ki imajo po mirovni pogodbi in po avstrijski ustavi isto pravico prirejati shode in se udeleževati društvenega življenja, kakor državljani nemške narodnosti. 3. Slovenci z nam prirojeno miroljubnostjo in pohlevnostjo še nismo dali niti najmanjšega povoda, da bi se kalil javni mir in red, pač pa Heimatdienst s svojimi prügelandami provocira, ogroža in pretepa pri takih prilikah mirne Slovence, ne da bi jih vlada po njenih organih (orožnikih) hotela ščititi. Tako je bilo v Škocijanu, nič drugače v Svečah. Sedaj pa hoče celovško okraj-

no glavarstvo kaznovati Slovence in prepovedati slovenske prireditve.

Vprašamo javno koroškega deželnega glavarja gospoda Florijana Grögerja:

Ali mu je postopanje celovškega okrajnega glavarja proti slovenski manjšini na Koroškem znano in kaj namerava ukreniti, da se Slovincem na Koroškem v bodoče ne bodo več odrekale postavno jim zajamčene pravice?

## Letno poročilo cesarjeviča Rudolfa bolnice Usmiljenih bratov v Št. Vidu ob Glini.

Cesarjeviča Rudolfa bolnica Usmiljenih bratov podaja letos potom časnikov svoje poročilo za leto 1920. Natančneje poročilo ne izide radi visokih tiskovnih stroškov. Namen bolnic reda Usmiljenih bratov je brezplačen sprejem in oskrba ubogih bolnikov, ki nimajo nobenih sredstev, brez ozira na narodnost in vero. Sredstva za to dobimo potom maloščine, katero nabiramo po mestih in deželi. Ker je bila bolnica leta 1913 razširjena, sedaj sprejmemo tudi imovite bolnike v posamezne sobe.

Preteklo leto je prineslo zaradi draginje mnogih potrebščin veliko skrbi pri vzdrževanju zavoda v dosedanem obsegu. Izdatki so dosegli v zadnjem času nenavadno vsoto 70.000 kron v mesecu in samo najpotrebnejši so bili sprejeti. Oskrbovanih je bilo 981 bolnikov, večina brezplačno z nabranimi milodari. Število dni znaša 22.364, odpade povprečno na 1 bolnika 22,79 dni. Po veri je bilo 962 katoličanov in 19 protestantov. Operacij se je izvršilo 118. Izpuščenih je bilo: ozdravljenih 796 (to je 77,88 odstotkov), zboljšanih 116 (to je 11,82 odstotkov), neozdravljivih 19 (to je 1,93 odstotkov), umrlo jih je 35, od teh so bili štirje umirajoči pripeljani (to je 3,16 odstotkov). V ambulatoriju so dobili pomoč v mnogih slučajih brezplačno bolniki z boleznijo na koži, pri nezgodah, pri zobobolu, z menjavo obvez. Od 8. grudna l. 1877, kar je bila bolnica otvorena, je bilo sprejetih in oskrbovanih 53.924 bolnikov; število dni oskrbe znaša 1.122.864. Na enega bolnika pride povprečno 20,82 dni. V zvezi s tem skrčenim poročilom se zahvalujemo vsem dobrotniškom in podpornikom, v prvi vrsti visokemu deželnemu zboru za visoko podporo, vsem uradom za izkazano dobrohotnost, prečastiti duhovščini za prijaznem sprejem našega sobrata na njegovih težavnih nabiralnih potovanjih, gospodom zdravnikom našega zavoda za njihovo uspešno delovanje, vsem in vsakemu posameznemu, ki so sodelovali in pripomogli, da se je to delo usmiljenja vzdrževalo. Zaupamo na pomoč Vsegamočnega, ki svojih ne zapusti in vsako dobro delo obilno poplača, in se obračamo do vseh blagih prebivalcev lepe Koroške s ponižno prošnjo, da ohranijo bolnici tudi v bodoče svojo naklonjenost in jo dejansko podpirajo. Konečno opozarjamo, da se v bolnico ne sprejmejo neozdravljivi, hiravi in vžitkarji. Vsak bolnik, ki želi biti sprejet, naj prinese pri sprejemu s seboj listino kakor n. pr. krstni list in domovinski list (poselsko knjigo), ali poročni list. Pismenim prošnjam pridenite znamke za odgovor.

Predstojništvo cesarjeviča Rudolfa bolnice Usmiljenih bratov v Št. Vidu ob Glini na Koroškem.

**Komunizem**, to je nauk, da je vse, poljedelski in industrijski pridelki, da, celo ženske in otroci skupna državna last, je popolnoma pogorel. Najpreje so začeli vračati zemljo kmetom, ker je država tako gospodarila, da je v Rusiji, odkoder so v mirnem času izvažali na tisoče vagonov žita, zagospodarila grozovita lakota. Zatem so začeli vračati industrijo zasebnim podjetnikom, trgovine so spet začele prodajati itd. Seveda je še vse v neredu. Nešteti državni nastavljenici zlasti v centralah za poljedelske in industrijske pridelke so postali čez noč brez dela in si morajo skušati pridobiti svoj kruh z drugim delom. Toda iz te zmešnjave se bo izcimil nov gospodarski red, oziroma obnovil stari gospodarski red na načelih za-

sebnega kapitala, zasebne lastnine, zasebnega dela. Ni torej čuda, da se obračajo do Rusije že tudi druge države in hočejo ž njo vpostaviti zopet gospodarske odnose. Predvsem Anglija, ki je že vzela v zakup bogate ruske rudnike; za njo Nemčija, ki je imela v Rusiji že pred vojno nešteto inženjerjev, mehanikov in trgovcev; potem Italija, ki je sklenila z Rusijo trgovinsko pogodbo; tržaška parobrodna družba „Lloyd“ hoče obnoviti redno parobrodno zvezo med Trstom in črnorskimi pristanišči, v Trstu pa naj se zgrade skladišča za rusko blago kakor tudi centralna agencija za trgovski promet z Rusijo; v Moskvi pa se bo osnoval rusko-italijanski kreditni zavod z glavnico 200 milijonov lir. Ameriški petrolejski trust (družba posestnikov petrolejskih vrelcev) se je začel pogajati s sovjetsko vlado, da dobi dovoljenje za izkoriščanje petrolejskih vrelcev v Kavkazu.

## Kjedom jemoj? Vslovenskem Korotanu!

### POLITIČNI PREGLED

**Avstrija.** Burgenland v nevarnosti? Človek bi mislil, da je ta zadeva vendar rešena po mirovni pogodbi, beneškem dogovoru in plebiscitu. Vendar gospodje Mažari drugače mislijo. Zdaj ko razmejitvena komisija določa mejo od vasi do vasi, zahtevajo Mažari nič manj kot 50 vasi za se. Ljudstvo strašijo na nečuvan način, avstrijskim vojakom grozijo z mučniško smrtjo, orožnike skušajo pridobiti z obljubami in sladkimi besedami. Avstrijski parlament je brez razlike strank kot en mož nastopil proti tem zahtevam. Zvezni kancler Schober, več ministrov in drugi odlični gospodje so se podali v Burgenland, da pomirijo ljudstvo in primerno podučijo antantno komisijo.

V parlamentu se bavijo z vprašanjem kako pomagati brezposelnim, ki jih je že nad 50.000. Vsak oženjen brezposelni človek dobi tedensko 15 kg premoga in to bo stalo koncem sušca 35 milijonov K; 10 milijonov tega denarja dobijo po potrebi zvezne dežele, vse drugo pa dunajsko mesto. Tudi z živežem hočejo pomagati, a ker manjka denarja, so mogli doslej razdeliti samo 2000 zavojev živeza. Kot podlago za denarno podporo hočejo vzeti dosednji najnižji znesek bolniške podpore in tega zvišati za 120—150%. To bi bilo tudi pravično; ne bilo bi prav, da dobi bolni delavec manj kot zdravi brezposelni? Proti temu so se dvignili socialisti, ker bi bili s tem prizadete bolniške blagajne, ki so večinoma v njih rokah. Na Dunaju pobirajo poseben vložni davek, ki nese letno 6 milijard. Ko so krščanski socialci predlagali, naj se polovica tega davka nakaže brezposelnim, so socialisti ta predlog odbili, češ, brezposelne vzdržuj država, torej predvsem kmetje, ki jih brezposelnost le v toliko briga, da poslov sploh ne dobijo več. Tu se spet vidi, kakšni „prijatelji“ ljudstva da so socialisti.

**Jugoslavija.** Konferenca male antante, to je jugoslavanskih, rumunskih, čehoslovaških in poljskih odposlancev v Beogradu, ki se je začela posvetovati dne 11. sušca t. l., se bavi z važnimi vprašanji kako urediti medsebojni blagovni in osebni promet, carinarske in druge denarne zadeve, otvoritev trgovine z Rusijo. V vseh teh in še drugih vprašanjih se je pokazala popolna složnost, tako, da bo mala antanta na genovski konferenci res mogla enotno nastopati. Iz Amerike pa prihaja vest, da se Zedinjene države res nočejo udeležiti te konference, češ, da se v evropsko politiko nočejo umešati, gospodarska vprašanja pa da se bodo v premalem obsegu obravnavala.

Na smrt obsojeni komunist Alijagić, morilec ministra Draškoviča, je bil te dni v Zagrebu obešen.

**Reka.** Fašisti so vpostavili novo vlado, ki je načeljuje tržaški odvetnik in poslanec dr. Gimata. Italijanska vlada se dela, kakor da ji to bilo sitno, v resnici pa je vprašanje, če ni teh lumparij sama povzročila. Zahvala.

## TORBA ZA NASPROTNIKE

**Vsenemška iredenta.** Pravzaprav so Nemci vsi za to, da se vsi Nemci združijo v eni državi, Veliki Nemčiji. So torej za to, da Avstrija zgine s sveta. Sredi decembra l. l. so graški študentje-visokošolci demonstrirali za Burgenland in pri tej priliki izjavili: Najvišji cilj nemškega dijaštva je združenje vseh Nemcev v eni veliki nemški domovini. — 12. febr. je rekel dr. Weinert v svojem govoru v rotovžu na Dunaju: Mi poznamo samo Veliko Nemčijo (wir kennen nur ein All-Deutschland). Dr. Angerer je rekel istega dne v Millstattu, da je naša rešitev samo Velika Nemčija. Vi vsi, ki nam Slovencem očitete protiavstrijsko mišljenje in delovanje, kaj pravite na to? Ali ni to iredenta v najjasnejši luči?

**Zbirke za avstrijske Čehe.** Češki listi prinašajo poziv, v katerem pozivajo, da naj se zbirajo prispevki za Čehe in Slovake, ki prebivajo v Avstriji. Prispevki so predvsem namenjeni za nakup knjig za češka in slovaška kulturna društva v Avstriji. — V Avstriji se radi tega nihče na razburja, ker ni treba. Če bi v Ljubljani kdo za koroške Slovence zbiral, bi ves „Heimatsdienst“ in plačano „hajmat-trajlarjo“ zadela kap. Samo v Celovcu in na Koroškem so tako strahopetni otroci. In iredenta jim je tako zlezla v kosti, da jim še pri nohtih, laseh, očeh in ušcih vun gleda.

**Revolver.** „Kor. Dom.“ v zadnjem času vedno pogosteje prihaja z grožnjami, češ tiho, mir, drugače! Z grožnjami hoče ljudi strahovati, da bi se ne upali ganiti, niti ziniti. Kakor strogi oče, ki grozi otrokom s šibo. Ali hočete to vlogo igrati nad nami? Živela svoboda, živela enakopravnost! „Und bist du nicht willig, so brauch' ich Gewalt!“ Prav po dr. Herbstovem receptu (čudne recepte daje ta doktor!), ki je zavrnil deželnega predsednika, da se ni treba ozirati na postave, ampak vsenemške želje naj bodo za vlado najvišja postava! Slovenec, molči, drugače jo dobiš s kolom po glavi! Molči, drugače... ali vidiš revolver pred nosom! O Balkan, kako blizu si! In ta balkan si drzne drugim očitati balkanstvo!

**Novo leto — stara pesem.** Že smo upali, da se je po Novem letu pošta v velikovškem okolišju poboljšala. Nekaj števil „Kor. Slov.“ je prišlo popolnoma redno. Zdaj pa je že zopet zaporedoma izostalo več števil. Da se niso izgubile, ampak jih je pošta „rekvirirala“, priča že to, ker se od „Kor. D.“ še ena številka ni izgubila. Obljubeni krediti so dvignili krono. Kdo ve, če niso pri nekaterih dvignili tudi zavesti, da smo mi Slovenci državljani druge vrste? Kako se ob novem letu milo tožili: Das alte Jahr ist nun herum — wir reiten still, wir reiten stumm — wir reiten ins Verderben (končano staro leto je, postali nemi, tihi smo, ker jezdim v pogin). Komaj je nevarnost odstranjena, že je spet tu stara pesem, da Slovenec ni enakopraven državljan. In vladi je to prav?

**Davki za l. 1920.** Začeli so pobirati dohodninski davek za l. 1920. Marsikdo se začude vprašuje: Ali velja to samo za zadnja dva mesca l. 1920 ali za celo leto, ko še sploh nismo bili pod Avstrijo? In ko Avstrija v A-pasu tudi še ni imela nobenih stroškov, ker je upravo vzdrževala Jugoslavija. Ali pa hoče nazaj dobiti, kar se je potrošilo za agitacijo? In tisti, ki so že tedaj plačali davek, naj ga sedaj še enkrat plačajo?

**Zbirajte za tiskovni sklad!**

## DNEVNE VESTI IN DOPISI

**Jugoslovanski konzulat v Celovcu.** Ljubljanski listi poročajo, da je ustanovljen v Celovcu jugoslovanski konzulat. Za konzula je imenovan Vojislav Rašič, dosedanji ministerjalni tajnik v ministerstvu zunanjih del v Beogradu.

**Francoski list o koroških Slovencih.** Pariški „Journal des Débats“ od 24. februarja t. l. prinaša daljšo notico pod naslovom: Vprašanje

slovanskih manjšin v dunajskem parlamentu, v katrei omenja interpelacijo Vsenemcev kot odziv na Brandnerjevo interpelacijo v beogradski skupščini radi zatiranja koroških Slovencev. List pripominja, da je imel nemški Schulverein javen shod pred mestno hišo na Dunaju, na katerem so protestirali Nemci proti čehoslovaškim šolam na Dunaju in slovenskim šolam na Koroškem. Torej se zanimajo za uso-do koroških Slovencev tudi Francozi.

**Bistrica v Rožu.** (Smrt.) V ponedeljek dne 27. febr. je preminul gosp. Josip Plajer, oče obč. tajnika Andreja Plajer, sedaj v Dravogradu. Kal zavratne bolezni jetite, ki ga je pokojni že dolgo časa nosil v sebi, ga je končno spravila na bolniško posteljo in ga nam ugrabila. Pokojnik je bil eden iz med onih, pri nas redkih mož, ki tudi v najhujših časih ni klonil z glavo, v svesti si, da trpi in žrtvuje za narod. Poleg vseh drugih preganjanj je moral doživeti, da mu je med vojno bivša Avstro-ogerska justica spravila njegovega starejšega sina, kot politično sumljivega, bolanega na bojišče, kjer je našel smrt. Težak udarec je bil to zanj, toda preživel ga je, ni pa mogel preboleti udarca, ko mu je sila razmer raztrgala in razkropila njegove otroke, katerim je posodil vse svoje življenje. Trudil sem se, da nisem vzgojil otrok poturic, toda sedaj moram gledati, kako jih tirajo, radi njihovega narodnega prepričanja, enega za drugim v tujino, tako mi je tožil pred pol letom, ko sem ga obiskal, bil je pri svojih čebelah. Dovršil si. Kaj si nam bil, je pričal tvoj pogreb. Spavaj mirno! Težko prizadeti družini pa naše sožalje.

**Apače.** Dne 9. febr. smo spremili k zadnjemu počitku g. Antona Božič, bivšega Jakobča, gostilničarja v Apačah. Rajni je bil mož stare korenine, kremenitega značaja, eden najstarejših naših prvoboriteljev. Bil je tudi ustanovitelj bivše Ciril in Metodove podružnice in eden prvih naročnikov lista „Mir“. S svojo varčnostjo je pripomogel svojim otrokom do lepe bodočnosti in vsem usadil v srce ljubezen do svojega rodu in naše lepe slovenske jemlje, katero je on tako iskreno ljubil. Kot bolehen starček se je z veseljem udeležil zadnjih volitev, in dal glas naši slov. stranki. Bridko bomo občutili njegovo izgubo ali tolaži nas vest, da nam je zapustil vrle potomce, ki stojijo vsi hrabro v naših vrstah v zgled nekaterim apaškim mlačnežem. Stopite vrlo na plan, in se zavedajte, da nas je rodila slovenska mati. Tudi naši dedje so imeli ljute boje in vendar niso obupali. Spomnimo se gesla, katerega se je vestno držal Jakobč: Moli in delaj pošteno, Boga in narod svoj ljubi iskreno! Ob grobu se je gospod župnik poslovil od rajnega in nam naslikal njegove vrline. Pevci so mu zapeli v slovo. Spavaj mirno v zemlji blagoslaveni. Na svidenje nad zvezdami!

**Galicija.** Dopis v „Koroškem Slovencu“ je nekega tukajšnjega nemčurja zelo občutno zadel, da je kar vzdignil rep in zbežal „Kor. Domovino“ na pomoč klicat in opirat svoje brate zelene barve. Jezi se da ne damo miru. Kdo pa je začel spor delati? Vi gospod dopisun „K. D.“. Ali se kaj spominjaš, kako si po lanskih volitvah začel tukajšnje Slovence kar po imenu blatiti v „Freie Stimmen“ in „Bauernzeitung“, ker se nismo pustili vam komandirati. Mi naj bi seveda vse obrekovanje lepo tiho v aržat djali, pa si se opekeli. Bolj boš mešal bolj bo smrdelo, dragi dopisun „K. D.“. Če ti ni prav, da kaj povemo, pa lepo poduči svoje ovčice, da pri „festih“ ostanejo bolj trezne, da potem ne razbijajo bratskih butic. Marsikateremu bi ne škodilo, da bi bil večkrat doma in ne posedal po gostilnah, denar zapravljaj zraven pa zabavljaj čez slabe čase. S tem bi marsikateri pomagal svoji družini iz revščine. Učite se od Slovencev, kako se lepo razumejo med seboj in živijo v bratski slogi, zraven pa štedijo in ne posedajo po gostilnah, ker vejo, da zpravljanje in zabavljanje ne pomaga nič, ampak delo in varčnost.

**Bistrica v Rožu.** Tukajšnje internacionalno socialdemokraško pevsko društvo je imelo dne 19. febr. svoj „Gründungskränzchen“, ki se je po obenem razvil v „Abschiedskränzchen“. Naši nemčurski delavci jo pač znajo dobro pogruntati. Ker v njih vrstah ni dosti talentiranih, dobrih pevcev, so segli po sloven-

sko mislečih delavcih, ter jih čutili, da vstopijo v njih „internacionalno“ pevsko društvo. Res so se nekteri odzvali pod pogojem, da pojejo tudi slovensko. Ko so se sporazumeli, da napravijo svoj Gründungskränzchen, so predlagali slovenski delavci tudi slovenske pesmi. Nemčurji so pa to odklonili. Njih geslo je: „International sein, heisst deutsch sein“. Zato so zavedni slovenski delavci napovedali izstop iz društva. Častitamo. Našim zavednim delavcem pa ključemo, le tako naprej, ni je sile, katera bi naše vrste strla. „Još ni propal, slovenski Koročan.“

**Št. Jakob pri Velikovcu.** (Obupne razmere.) Tukajšnja uprava Hellorfovega veleposestva pritiska vedno huje uboge slovenske najemnike. Samo en slučaj! Florijanu Puset, najemniku Vigrednikovega posestva v Št. Jakobu, je bilo ukazano — kakor vsem drugim — da mora takoj izprazniti svoje mesto in iti s trebuhom za kruhom. Če pa hoče poginiti s celo družino, vred bi jim še ljubše. Ker ga vsled „Pächterschutzgesetz“ — a niso mogli vreči na cesto, so premodre glavice našle drug izhod. Zahtevajo, da mora odolati od leta 1921 vse žito, razen dvojnega semena, to se pravi najemnik, je usejal vsega žita skupaj 15 birnov, toraj ostane njemu od vsega pridelanega zrna 30 birnov. Ostalo vzame grajščak. Nekdaj so pobirali le deseti snop, dandanes pa potemtakem hočejo vzeti devet, enega pa naj ima ta, ki obdeluje. (Kako cveti fevdalizem v demokratični republiki. Op. ur.) Kje naj revež sedaj vzame toliko žita, ko ga bo komaj dovolj za setev in domačo potrebo? Pripomniti je treba, da obdeluje najslabšo zemljo, kar je jo pod Helldorfovo oblastjo. V slučaju pa, ako nebi mogel dati zahtevanega žita, bi moral doplačati in to po dnevnem kurzu v dinarjih. To se pravi, reveža uničiti. Družina joka in čaka, kedaj odide zadnja kravica iz hleva. Otroci prosijo kruha, a mati ga jim ne more dati, ker ga je vzel grajščak. Revež najemnik tava ves zmeden okrog in topo čaka, da pride naj pogin. Premalo je še bilo revolucije. Še mora priti, da temeljito pomeđe z grofi in baroni in njihovimi hlapci.

**Rinkole.** V nedeljo 5. t. m. smo pokazali in sicer „javno“, da smo za cesarja, čeravno je po postavi prepovedano. Izvolili smo novega cerkvenega klučarja v osebi Cesarja Ivana II. ali po nemško: Kaiser Johann der II. Dal Bog, da bi nam ta cesar in njegov drug Plesl vrnila zvonove, katere je nam vzel Karl Avstrijski.

**Rute — Rinkole.** Na mesto vode je izkopal „šac“, pd. Vavti na Rutah. 18 metrov globok vodnjak so skopali, pa ni bilo vode, zato je pa našel ta mladi eno majhno deklico, katero so krstili njegov brat Lojze na ime Mička. Čestitamo.

**Štebenj pri Dobrlavasi.** (Dva pogreba in dva krsta.) Na pust je bil tukaj pokopan pd. Rakebov oče, na popelnico pa pd. Ruprehtova mati, v četrtek navrh pa dva otroka. Rakebov oče — po imenu Jurij Božank — je bil katoličan in Slovenec, 57 let star, priden mož, ki si j domačo hišo in skedenj nanovo sežidal in v njej umrl. Zapustil je vdovo z 11 otroci, od katerih najstarejši 3 sinovi niso več doma — 1 je oženjen na Češkem pri Brevnovu. Pd. Ruprehtova mati, še iz stare šole in korenine, so bila vdova užitkarca, 67 let stari, bivša cerkvena pevka in blaga mati vseh revežev. V postelji so bili ravno šest mescev in odkor so njih noge zdrevene, ni bilo več upanja na ozdravljenje. Bog daj obema mir v domači zemlji!

**Libeliče.** Šolo imamo, kakor palačo, toda kaj nam pomaga, ko je večinoma zaprta. Enkrat ni učiteljice, potem ni drv, potem je premalo otrok, in tako naprej. Stariši vprašujejo eden drugega, kaj neki bo z našimi otroci? Učitelju je to prav, da ni šole, ker mu tistih par ur pouka, ko ubija slovenskim otrokom nemščino v glavo, vzame vse moči. Da se otroci ja ničesar ne naučijo za življenje, jim v šoli razlaga „der junge Kärntner“. To je namreč knjižica, katero dobi v šoli vsak otrok namesto računice ali katekizma, ker zdaj v avstrijskih obmejnih šolah ne uče več računati ali brati ampak — politizirati. Učitelji hočejo s pomočjo te knjige izdreti otrokom zadnjo koreninico

ljubezni do svojega slovenskega jezika. Koli-korkrat začne naš nadučitelj razlagati boje na Koroškem, vsakokrat je ves penast od jeze nad Slovenci in najrajši bi skočil iz kože, ako bi mogel zopet nazaj. Kaj pa bi bilo gospod Pečnik, ko bi vi še tisto povedali v šoli, kako so Volksverovci ropali pri poštenih kmetih, kako se obnašali v cerkvah, kako so ravnali z božjimi rečmi, saj vam je dobro znano; a Bog ne daj. Povedati kaj tacega v šoli otrokom, kakšen pojuna bi pa dobili o nemški kulturi. Še zdaj so šolska okna brez zaves, ker so jih odnesli Volksverovci. Učitelj Pečnik pa je prosil pri občinski seji za zavese, češ, da jih je odnesel prejšnji nadučitelj Macarol. To je res brezmejna nesramost! Svetujemo Pečniku, naj potrka na vrata Heimatdiensta in tam prosi za povrnitev škode, povzročeno skozi njih pristaje.

**Libuče pri Pliberku.** Minuli so pustni dnevi, v katerih godejo in plešejo kar čez mero. Prijetno je sicer poslušati godbo. A zdaj mora končati? Jaz bi nam pa privoščil godbo, ki bi jo smeli poslušati vse leto razun velikega petka in ki prekosi vse druge na svetu, katera bi nam svirala tudi na zadnji poti v krtovo deželo in katere se vrag strašno boji. Posebno takrat mu zagodejo, kadar rožlja s točo na nebu. Saj smo jo tudi prej imeli. Naši očetje so jo bili kupili, pa je morala pred petimi leti v žrelo vojske. Edini instrument, ki je še ostal in ki gotovo že mnogo rodov pomni, milo kliče in toži: včasih sem četvero tovarišev imel, zdaj sem pa koj sam, koj sam. Saj vsi razumemo, kaj hoče s tem povedati. Usmilimo se ga vendar in kupimo mu novih bratov; saj menda že dosti dolgo sameva v zvoniku. Če bi mi Gorjanci darovali vsak po en sod mošta in vi Doljanci nekaj žita ali krompirja, bi si za to lahko kupili zvonove, da bi se slišali preko naše meje. Kdor bi ne mogel veliko, bi daroval malo saj je Bogu ljub tudi majhen dar, če pride iz dobrega srca. Zatorej ključarji cerkveni na delo, da bode spet enkrat na svetu veselo.

**Grebinjski kloštr.** Resnici naljubo moramo k dopisu Grebinjski kloštr dati sledeče pojasnilo: Pretep dne 26. dec. 1921 se je tako le vršil: Jurij Kic je v hiši klofutal Ivana Kert Filip Hainšic je pa pretepal Floreja Puset. Luka Hafner, pd. Hafner v Št. Jakobu, tudi Wilson imenovan, pa je pretepal Petra Math. Puset je še bolan in skoraj dela nezmožen. Stvar ima v rokah sodnija in trije zdravniki, pa bo najbrž izpadla po Heimatdienstovem receptu kakor lani ali predlanskim. Dne 19. dec. 1920 sta med kloštrom in Grebinjem napadla Maks Crešnik in August Hainšic Tomeja Kunčič in ga hudo pretepla. Trpel je velike bolečine, se pritožil pri vseh mogočih uradih. Posledice pa so bile, da je moral šestkrat iti v Velikovec k sodnijski obravnavi. Dne 9. dec. 1921 je sodišče v Velikovcu oprostilo Maksa Crešnik in Augusta Hainšic. Takšne so pravice koroških Slovencev.

## RAZNE VESTI

**Pomoč starčkom.** Na Dunaju je veliko siromačnih starčkov, upokojencev, obnemoglih uslužbencev, invalidov, ki trpijo skrajno pomanjkanje. Za te reveže se je zavzela mladina, osnovala društvo „Greisenhilfe der Wiener Jugend“. Častno pokroviteljstvo je prevzel zvezni predsednik Hainisch. Začeli so deliti nabrane darove, v prvi vrsti zavoje z obleko za starčke in starke, potem denar, ki so ga do slej nabrali 10,800.000 K. Vsekakor lepo, vzvišeno delo, ki ne bo samo pomagalo starčkom, ampak bo tudi vzgojila plemenitost, idealno mladino.

**Slabe prerokbe za l. 1926.** Nekateri ameriški listi prerokujejo za leto 1926, ko si bosta planeta Mars in Merkur najbližji, da bo svet do temelja pretresen, ne samo v fizičnem, nego tudi v političnem smislu. Prišlo bo baje do cele vrste nalezljivih bolezni, gladu, povodnji in revolucij. Šest let potem pa pride do končnega obračuna med Mohamedanci, zavezniki boljševikov in anglosaškega plemena. Konflikt bo završen z občnim mirom l. 1932; toda na svetu bo ostalo tako malo ljudi, da bo mir le logična posledica tega. — Kakor vidimo, gledajo Američani zelo temno v bodočnost.

## Zahvala.

O priliki pogreba našega nepozabnega dne 27. svečana proti jutru v 70. letu v gospodu preminulega očeta, g. Tomazha Ulbing, posestnika, pd. Ahaca, in upokojenega kolodvorskega čuvaja v Podravljah, se najtopleje zahvalujemo vsem njihovim znancem in prijateljem za tolažilne obiske za časa njihove trimesečne bolezni, vsem molilcem ob njihovem mrtvaškem odru, vsem mnogobrojnim udeležencem in njihovi zadnji poti, zlasti še železničarjem-nosilcem in pogrebem, cerkvenim pevcem s č. g. Nagelschmiedom, vsem sorodnikom, kakor posebno še č. gg. A. Truppeju, škof. tajniku, Iv. Sekolu, župniku v Vogrčah za prelepe besede v slovo od doma ter domačemu provizorju Fr. Zeichenu za tolažilni nagrobni govor. Bog bodi vsem plačnik!

Priporočujoč dušo našega rajnega očeta v pobožno molitev, beležimo žalujoči zaostali:

**Marija,  
Lizika,**  
hčeri.

**Liza Ulbing,**  
žena.

**Peter, Tomaž,  
Karol, Gregor, Leopold,**  
sinovi.

Podravlje pri Beljaku dne 1. sušca 1922

10

**Obupna borba tihotapcev.** Blizu Sedana na Francoskem se je nedavno vršila obupna borba dveh tihotapcev s cariniki. Ti so namreč zvedeli, da bosta po noči dva avtomobila prepeljala v Francijo veliko tobaka. Poslali so orožnike, ki so zares opazili dva avtomobila, ki sta drvila z veliko brzino čez mejo. Ker so vsi znaki in klici ostali brezuspešni, so pričeli streljati. Ranili so šoferja in pokvarili pri enem avtu motor. Šofer je skočil na drugi drveči avto, toda spodletelo mu je in avto ga je povozil in usmrtil. — Cariniki so se morali zadovoljiti samo z delnim plenom, ki pa je znašal nad tri tone najboljšega tobaka.

**Zanimivo.** Pred 400 leti je razcepil odpadli menih Martin Luter nemške katoličane in ustanovil novo protestansko cerkev. Njegov nauk je našel odmev tudi v drugih narodih. Švedska, Norveška, Danska, Angleška in severna Amerika je po večini protestanska. Skupnosti pa med njimi ni bilo nobene razun sovraštva do katoliške cerkve in zlasti do papežev. Svetovna vojska šele jih je naučila, da so „narodne cerkve“ nesmisel. Zato so se letos začetkom sušca povodom Lutrove proslave v nemškem mestu Wittenberg odločili, da napravijo mednarodno protestansko cerkev. Če bodo izvolili tudi papeža mi ni znano. Vsekakor je to zanimiv dokaz za resničnost katoliškega nauka, da mora cerkev biti za vse narode in čase.

**„Indeks“** je latinska beseda in pomeni „kazalo“, „seznam“. V cerkvenem pravu imenujemo „indeks“ seznam tistih knjig, ki so jih razni papeži prepovedali katoličanom zavoljo verskih ali nraavnih zmot. Nedavno tega je bila prepovedana nemška prestava novega zakona, ki jo je oskrbel nemški duhovnik in dunajski profesor dr. Schlögl. Vsled tega velik hrup v socialističnih listih in „Arbeiter-Zeitung“ je v celi vrsti člankov dokazovala, kako papež vbija vsako svobodno misel, kak sovražnik vede in znanstva je. In glej! Pred kratkim je ukazal dunajski okrajni šolski svet, kojega načelnik je socialist Glöckel, da morajo odstraniti iz dunajskih šolskih in učiteljskih knjižic vse knjige, ki spominjajo na staro Avstrijo, na Habsburžane in ki so pisane na podlagi verskega prepričanja, med drugimi svetovnoznanimi spisi Krištofa Šmida. Skupna vrednost teh knjig, ki so na socialističnem indeksu, znaša 60 milijonov kron! Torej dvojna mera: Če papež prepove knjigo, ki se mu zdi nevarna za sv. vero, je to proti kulturi, proti znanosti; če pa Glöckel uničuje knjige, ki se mu dozdevajo nevarne za republiko in brezverstvo, je to popolnoma v redu. Pa naj mi še kdo pravi, da „sociji“ niso „kunštni“!

### Resnična dogodbica.

Na potovanju sta se spoznala neki Avstrijec in Amerikanec.

Avstrijec vpraša Amerikanca: „Kaj mislite, ali smemo pričakovati tudi od Amerike kreditov? Ali dobimo dolarje?“

Amerikanec se malo zamisli, potem pa se nasmeje in odgovori: „Ljubi gospod, veste, da

ste mi simpatični. — Mesto odgovora vam hočem povedati tole dogodbico.

Živel je nekoč mož, ki je ustanovil trgovino. Vsaki njegovih prijateljev mu je posodil večjo svoto denarja. Tako si je pridobil potreben kapital. Trgovina pa ni uspevala in nekega dne pride trgovec k tistemu svojemu prijatelju, ki mu je najprvi posodil denar. Temu pravi: Dragi prijatelj, primoran sem, da trgovino opustim. Kar pa zadene moje upnike — dobi Brovn menjico za znesek, ki mu ga dolgujem. plačljivo v 2 mesecih. Smith dobi menjico, ki zapade v treh mesecih v plačilo. Trelji — četrti ...

„In jaz?“ vpraša ga prijatelj.

„Ti,“ pravi bankerotni trgovec, ti si mi simpatičen. Ti si mi najprvi pomagal, zato hočem s teboj boljše ravnati. Tebe ne dam menjice, marveč Ti povem resnico: Od mene nihče ne bo dobil niti ficka! Ti veš že vse in se lahko po tem ravnaš, dočim bodo drugi zvedeli to šele pozneje.“

Amerikanec se je smejal. Avstrijec ga je razumel.

### Cerkvene vesti.

Birma se bo vršila letos na sledečih župnijah: St. Peter na Vašinjah 1. aprila, Grebinj (trg) 2. aprila, Reberca 3. aprila, Št. Vid v Podjuni 4. aprila, Mohličče 5. aprila, Medgorje 5. aprila, Otmanje 8. aprila, Dvor 18. aprila, Št. Ilj ob Dravi 19. aprila, Bilčovs 20. aprila, Beljak (Sv. Nikolaj) 30. aprila, Borlje 7. maja, Bistrica na Zili 8. maja, Loče 9. maja, Hodiše 11. maja, Sele 5. julija.

**Borza.** Na dunajski borzi notirajo 14./III.: Dolar 7800 K, lira 394 K, dinar 103 K, čehoslovaška krona 140.

### Listnica uredništva.

**Železna Kapla.** Brez podpisa, gre zato v koš! — **N. N., Šmihel pri Pliberku.** Ravno tako! Ali je tako daleč v Velikovec? Dr. Petek je vendar priznan najboljši in najbolj vester zdravnik. — **Pliberk.** Če ste čitali v Domoljubu, čemu naj bi mi še ponatiskovali? Ne zlorablajte Koširjevega imena, ker je to sodnijsko kaznivo. — **Šteben pri Beljaku.** Hvaležni smo za informacije. Zazdaj raje še molčimo in čakajmo. — **Rožan.** Tudi z druge strani smo slišali isto mnenje. Ljudem, ki so po plebiscitu prvi vrgli puško v koruzo in je obstajalo vsa njihovo delo samo v kritikovanju drugih, ne moremo priznati pravice, da bi nadzorovali nas in naše delo. Brezdvomno bo tudi „politično in gospodarsko društvo“ zavzelo v tej zadevi svoje stališče.

V privatno last je prišel in se proda

## državni žrebec

brez napake, najboljša plemenska žival. Več povj Hanžele, Ledenice, Koroško. 9